

lega järele mõttelnud, wõtis ta nõuaks, nende kahe kassiguga home homiku würsti juure minna, ja oma kogu juhtumist temale üles rääkida, ta lootis seda tõeste, et würst temale, selle imeteo poolest, seda nuhtlust saab andeks andma ja weel ehk pealegi üht pisukest kingitust tegema. Seepärast aias ta need kaks kofku ühendud, mis kaa nõnda samuti kofku jäiwad, kaasa toodud kotti, ja läks teisel homikul nendega würsti juure.

Kui talupoeg senna oli jõudnud ja wahi majast mõõda lossi peale tahtis minna, pidas teda wahi ohwitseer nende küsimistega tagasi: „Mis t'al würsti juures tegemist on, ja mis seal kotti sees on?“

Talupoeg: „Siin selle kotti sees on üks imetegu, mo auulik herra, seda tahan ma eneste armuliku maa-walitsejale näha wiia.“

Ohwitseer: „Kuule talupoeg! Mis imetegu see siis on, ma tahan ja pean seda teada saama!“

Talupoeg: „Auulik ohwitseeri herra, see ei lähe mite korda, mo armulik maa-walitseja peab seda asja ometi enne näha saama kui teie.“

Ohwitseer: „Noh, olgu peale, kuule talupoeg! siis ei lase aga kaa mina sind mite ülesse minna.“

Talupoeg: „Ma kinnitan seda teile herra, ma ei wõi seda mite teha, ehk ma seda küll hea meelega teile tahaksin näidata; kui ma seda teeksin, siis oleks see minu õnnetus.“

Ohwitseer: „Noh, k... pärast, ütle mulle siis ometi mis ja kuda moodi see asi koos seisab?“

Talupoeg: „Just seesama koos olemine on jo see imetegu selle asja juures, mo auulik herra. Seepärast, herra, laske mind minna, ma saan seda kaa ise pärast“....

Ohwitseer: „Kuule, üks asi weel enne! Kui sul üks seesugune suur imetegu würstile wiia on, siis saad sa kaa wistite üht head kingitust selle eest. Ruba mulle nüüd sest asjast, mis sa enesele saad, pool jagu, ja nii kohe wõid sa ilma mingisuguse keelduseta ülesse minna. Aga sa pead seda pärast kohtlikult jagama, muidu“....

Talupoeg (järele mõtteldes): „Noh, olgu minugi poolt!“

Hädaste oli ta agu ülesse jõudnud ja tuffsuga südamega üht ust katsunud lahti teha, kui jälle tema selja taga üks kare heal kuulda oli: „Talupoeg, pea kinni! Kus sa lurjus lähed oma kottiga? Talupoial ei olnud muud nõuu, kui pidi jälle oma soowimist würsti juure saada kaa sellele üles tunnistama ja lühas weel wiimaks senna juure: ta soowida just üksnes seepärast würsti juure minna, et tahta temale üht imetegu näha wiia.

„Noh, hea küll! See peab kaa sündima! Aga siiski, kes würsti juure soewis saada, see peab enne